



SVEICAM

STARPTAUTISKĀJĀ SIEVIEŠU DIENĀ!

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJĪETIES!

# JAUNĀIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,  
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS



SESTDIENA,  
1989. g. -  
4. MARTS  
№ 9 (97)

Cena 2 kap.

## Pati vis-...

Mūsu agrofirms ražošanas apakšvienībās strādā 904 sievietes un 750 vīrieši, tātad cilvēces skaistā puse ir diezgan lielā vairākumā. Tas nozīmē, ka tikpat lielā pārsvarā ir arī viņu ieguldījums mūsu kopīgajā darba lietā, kultūras pasākumu organizēšanā, sociālajā un sadzīves infrastruktūrā. Viņu pulkā ir ļoti aktīvas darbinieces, kurām piefiek laika dažnedažādu sabiedrisko pienākumu veikšanai, ir arī tādas, kuras ļoti aizņemas mājās, ģimenē, kurām, kā mēdz sacīt, pat elpu atvilkt nav laika. Bet kura no viņām tad ir vis-, vis-...!

Vissievīstīgākais darba kolektīvs mūsu agrofirmā ir cietes rūpnīcā — no 69 šeit strādājošajiem 54 daiļā dzimuma pārstāves. Viņas strādā visatbildīgākajos uzņēmuma iecirkņos.

Visjaunākā starp strādājošajām agrofirmā ir Inna Šindareva — viņai šogad aprit sešpadsmit gadi. Innas darba vieta ir tā pati cietes rūpnīca.

Visbagātākā un vislaimīgākā strādājošā sieviete agrofirmā — Elizabete Kemzāne. Viņa uzaudzinājusi sešus bērnus. Starptautiskās Sieviešu dienas priekšvakarā — 6. martā viņas koleģi Elizabete sirsnīgi izveda pensijā. Saskaņā ar likumu pelnītā atpūta pienākas jau 50 gadu vecumā. Starp bagātākajām un laimīgākajām mūsu kolektīvā

ir arī Lina Lāce, kura izaudzinājusi piecus bērnus.

Vis-, ja ne patiešām visvecākā, bet tomēr starp tādām cienījamām sirmām māmujām ir riebiņiete Antonīna Mihailova — viņas dzimšanas gads ir 1897.

Visspēcīgākā smagatlēte pagājušajā gadā kolhozā izrādījās govju mehāniskās slaušanas operatore Antonīna Loginova — viņas uzveiktais svars ir 8199 kilogrami: tādus piena izslaukumus no govīm sasniegusi savā grupā.

Vispopulārākās ir PSRS Valsts prēmijas laureāte, kolhoza ražošanas iecirkņa priekšnieka palīdzēja Ija Tolstopjatova, siera rūpnīcas ceļa vecākā meistare, Latvijas PSR Valsts prēmijas laureāte Marija Dzene un Latvijas PSR Nopelniem bagātā lopkopības darbiniece Valentīna Sidorova.

Vissportiskākā starp agrofirms sievietēm ir Zoja Piskunova: grūti atcerēties sacensības agrofirmā un ārpus tās, kurās piedalās mūsu sportisti un viņas nebūtu komandas sastāvā.

Vis-... vis-...  
Un arī visskaistākās sievietes, bez šaubām, ir fieši agrofirmā. Pavērojiet tikai, cik gaumīgi viņas prot ģērbties, kā izturas, kā runā, un jums kļūs skaidrs, ka tas patiešām tā...

SVEICAM SVĒTKOS, MŪSU DĀRĢĀS SIEVIETES!

Arodkomiteja

## Ar apskaužamu pastāvību

No strādājošo kopskaita mūsu rūpniecības flagmanī siera rūpnīcā 78 procenti ir sievietes. Toties laboratorijā strādā pilnīgi tikai sievietes, 65 procenti strādājošo siera ceļā tāpat ir daiļā dzimuma pārstāves, bet sviesta ceļā — viņu vēl vairāk: 83 procenti.

Daudzas ilgus darba gadus nostrādājušas, nemainot profesijas un specialitātes, kuras izvēlējušās kādreiz jaunības gados. Šoreiz gribu mazliet pastāstīt par tām no viņām, kuras pēc vispārīgā skolu beigšanas iestājās mācīties Rēzeknes 4. pārtikas darbinieku profesionālā tehniskajā skolā (tagad 33. speciālā profesionālā tehniskā vidusskola) un pēc beigšanas saņēma norīkojumu darbā savās specialitātes uz mūsu siera rūpnīcu. Līdz pat šai dienai viņas strādā te. Mums ir tādas darbinieces, kuras šo skolu beidza 1970., 1969. gadā vai arī agrāk, kļuvušas par prasmīgām jaunatnes audzinātājām, labām strādniecēm savās darba vietās.

Nosaukšu dažas. Siera meistare V. Oņegina, siera gatavotāja R. Skripka, termofātu uzraudze M. Čepule, sviesta gatavotāja T. Domuleva, aparātu uzraudze un mazgātāja G. Jaudzema — viņa ir četru bērnu māmiņa. Šajā pulkā pieskaitāmas arī piena pārstrā-

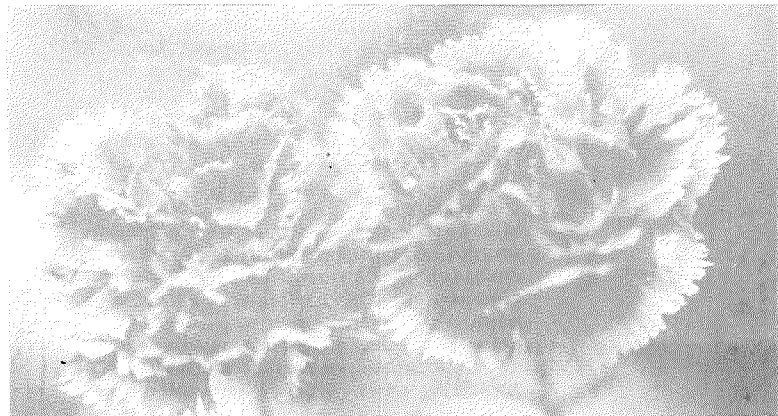
des speciālistes, kuras šo skolu absolvēja 1972. gadā, tajā skaitā N. Jakimova, strādā par maiņas meistari siera gatavošanas ceļā kopš 1973. gada, ir PSKP biedre. Viņa lieliski tiek galā ar saviem pienākumiem rūpnīcā, audzina divus dēlus.

Siera ražošanas ceļā apzinīgi strādā šīs skolas 1972. gada absolventes V. Plone, B. Šņepste, I. Brice, R. Piļš-čikova.

Darba pienākumus ļoti nopietni veic laborantes J. Grebeža, Z. Semjonova, A. Turčinska, R. Lauska, T. Matvejeva, M. Vaivode un daudzas citas, kas mūsu siera rūpnīcā ieradušās tās nodošanas ekspluatācijā un palaišanas dienā, daudz palīdzējušas un arī joprojām palīdz jaunajām labāk apgūt profesiju, sekmē to, lai viņas sevī izveidotu noturīgu mīlestību pret darbu, precizitāti uzdevumu veikšanā.

Daudz labu vārdu pelnījušas arī ierauga gatavotāja E. Glužina, siera meistare L. Mainule — viņas mūsu uzņēmumā strādā kopš 1973. un 1974. gada. Par labām darbiniecēm aug un veidojas arī tās jaunības, kuras ieradušās nesen, šīs skolas absolventes, citas meitenes, kuras papildina uzņēmuma kolektīvu.

MARIJA KIRIČENKO



## VELTĪTS JUMS,

dārgās sievietes, kuras strādā agrofirmā, svētku koncerts un svinīgā daļa notiks rīt, svētdien, pulksten 15.00 mūsu kultūras namā. Jums par godu ar koncertprogrammu uzstājas vokāli instrumentālais ansamblis «Kontakts», estrādes deju grupa, Latvijas PSR Nopelniem bagātais skatuves mākslinieks Boriss Baļajins, televīzijas konkursa «Kuplāku pulku!» diplomants Sergejs Pimenovs un citi.

Bet pēc tam, vakara noslēgumā, varēsiet patīkami pavadīt laiku deju vakarā.

MĀTES LIELĀ  
BAGĀTĪBA

2. lappuse

GAIŠU NOSKAŅU  
SARGEŅĒĻI

2. lappuse

DUBULTPORTRETS

3. lappuse

KOMJAUNIEŠU  
UN JAUNIEŠU  
BRIGĀDE

3. lappuse

UZ JAUTRĀ  
VILŅA

4. lappuse

SVĒTKU  
GALDAM

4. lappuse



## LABĀK NEKĀ PĒRN

strādā lina fabrikas kolektīvs. Sociālistiskajā sacensībā vadībā izvirzījusies trešā maiņa, kurā par meistari ir V. Terentjeva. Tā, janvāra plānu šis kolektīvs veica 102,4 procentu apjomā, tas tad arī nodrošināja uzvaru sacensībā. Vīrs plāna sarzotās 1,7 tonnas šķiedras.

Šajā maiņā ir 21 strādnieks, no tiem 15 sievietes. Raksturīgi tas, ka lielāko tiesu viņas savā pārziņā ņēmušas pamatražošanas iecirkņus, bet tas savukārt nozīmē, ka mūsu sieviešu stīprajās rokās ir fabrikai uzticēto plānu izpilde.

Kā daudzus gadus agrāk, tā arī tagad te rāmi un vienmērīgi plūst dzīves tecējums. Lai arī cik silta bija šī ziema, bet ar pirmajiem pavasarīgajiem saules stariem šīs mājas iemītnieku sirdīs pamostas kāda īpaša klusējošā stīga, kuras skaņas dzirdamas un saprotamas vienīgi zemkopējiem, kuri nu sāk domāt un spriest, kādi darbi darāmi piemājas dārziņā. Cik nu liels ir šīs zemes plektītis, tomēr tas ir jāapstrādā, jāapsēj un jāapstāda, uz ganībām jāizved govys un citas dzīvības radības, kas pa ziemu mitušas kūtiņā. Gadī nāk un iet, aiznesot sev līdzi jaunības spēku, roku veiklumu, bet tā visa vietā atnes aizvien jaunas grumbas sejā un nespēku kaulos. Gadu no gada aizvien vairāk novēco arī viņu mājoklis, tikai paši tā saimnieki to nepamana, jo novēco kopā. Tikai zeme atjaunojas ar katru pavasari, ar katru atmošanos pēc ziemas atpūtas atkal kļūst jauna un spēcīga. Bet tomēr kādi jauni spēki atnāk arī pie dzīvesbiedriem Zinaīdas un Vikulija Liņoviem. Mājas tēvs par saimnieci divus gadus jaunāks, viņam tagad 76 gadi, bet dzīves smagie mirkļi tā burzījusi un daudzījusi, ka klāt ir nespēks, trīc rokas. Daudz smagu nastu pārnesusi arī Zinaīda Ivanovna.

Nav iespējams pastāstīt par cilvēka dzīvi, lai viss būtu pateikts un ticams, arī par savu personīgo, jo gadu neapurtamajā skrējienā atmiņā daudz kas, pat visspilgtākais, izbalē un izzūd. Tur, atmiņās Zinaīda Ivanovna kā kilometru stabus pie tāliem lielceļiem saglabājusi visspilgtākos iespaidus. Viņas bērni bija prasmīgi mūrnieki, savas dzīves lielāko daļu aizvadīja uz jaunceltnēm, mūrējis savā laikā arī Preiļu un Riebiņu baznīcu sienas, bet uz zemes, kuras platība bija astoņpadsmit ar pusi hektāru, saimniekoja māte ar bērniem. Zina bija vecākā no viņiem, tāpat arī pirmais palīgs mājā, uz lauka, mazāko brāļu un māsu audzināšanā. Tagad viņa ar neslēptu lepnumu stāsta, ka protot visus vīru darbus: zemi art un sēt, sienu pļaut. Var iedomāties, cik grūti viņai kļājās tur pagātnē, meitenes un jaunavas gados.

Tie palikuši tālu aiz kalniem. Tajā tālajā pirmskara laikā viņu ģimene dzīvoja Zabegu sādžā, tur bija daudz tādu viensētnieku, visās ģimenēs daudz dažāda vecuma bērnu. Lielie tēviem un mātēm palīdzēja lauku darbos, nedaudz mazāki — pieskatīja vēl mazākus brāļus un māsas.

Atceras viņa arī to, cik liksmas bija kāzas, atceras šķiršanos rūgtumu, izvadot no mājām vīru, un neskaitāmos darbus, ko sauc par mājas soli, ģimenes aprūpi, kamēr paaugās pašas bērni. Un kara drūmos gadus, kuru atbalsis sasniedza arī viņu viensētu, tālu no cīņu ceļiem un pasaules likteņiem. Tur bija savas likstas, kara atbalsis ielauzās ar trūkumu, ar neatjaunojamiem zaudējumiem — uz mūžu bija jāšķiras no pieciem maziem bērniņiem. Bet māte veica savu varoņdarbu līdz galam: izglāba un izaudzināja citas piecas meitas un divus dēlus. Sasnieguši pilngadību, nodibinājuši savas ģimenes, viņi kā putni aizlidojuši uz tālām malām, viens dzīvo Rīgā, cits

Tāpat kā agrāk pagaidām vēl melni dūmu mutūļi gāžas no fabrikas skursteņa, tvaika mākoņos tinas ūdens izspiešanas no mērcētājiem liniem mašīna, karstumu izdavašo stiebrīņu žāvēšanas iecirknis un pie kulsīšanas un mīstīšanas agregāta nenogurušas rosās šķiedras noņēmes. Bet drīz te gaidāmas pārmaiņas. Līdzās vecajam korpusam, tuvāk ielai izrakta pamaīģa būvbedre, kuras vienā galā jau sākusies pamatu likšana — ilgi gaidītā fabrikas rekonstrukcija un atjaunošana nu ir klāt. Jaunās telpas būs di-

vos stāvos, savādāk tiks risināti arī tradicionālie lina stiebrīņu apstrādes tehnoloģiskie procesi.

Attēlā: maiņas meistare V. Terentjeva apspriežas ar brigadieres vietas izpildītāju I. Koricku, garās šķiedras šķirotāju H. Tarasovu, aparātu uzraudzīt telferisti T. Vilcāni, iekrāvēju A. Akmani, uzlicēju J. Mežajevu un salicēju L. Tarasenko.

Kira KRĪŠUKA,  
lina fabrikas partijas grupas  
organizatore

Kaļiņingradā, kāds netālu no Daugavpils, bet vēl kāds cits — Līvānos. Ir arī tādi, kuri palikuši māmuļas tuvumā.

Vēstules neraksta, jo māte savā jaunībā, kad vajadzētu iet skolā un mācīties, no tumsas līdz tumsai bija darbā, tikai divas ziemas pa diviem mēnešiem spēja izrauties no pienākumiem. Ko gan var iemācīties tik īsā laikā. Tā arī palika lasīt un rakstīt neprātējos. Atbrauc paši ciemos ar bērniem, viņas mazbērniem. Ir viņai jau arī mazmazbērni.

dēli — Vjačeslavs un Aivars, abi skolas puikas, abi bieži ciemiņi pie vecāsmammās un vecātes, Raisa strādā kafējnīcā, viņas meita Ludmila jau arī izgājusi pie vīra, viņai ir sava meitiņa — divus gadus vecā Ļenočka. Viņa bija tā, kas Zinaīdai Ivanovnai piešķirta vecvecmāmiņas godu. Arī viens no dēliem — Grigorijš nav devies tālajos neceļos — dzīvo Preiļos, strādā ražošanas apvienībā «Lauktechnika». Kā dzīvo šie bērni un kas ir viņu mājās — to Zinaīda Ivanovna zina, zina arī par visām mazbērnu izdarībām.

Zinaīda Ivanovna apbalvota ar Mātes slavas medaļu, daudz sirsniņu pateicības vārdu saņēmusi arī par darbu kolhozā. Labi, ka ferma, kurā strādāja, ka lauki, kuros pūlējās kopā ar citiem kolhozniekiem, bija tuvu viensētai. Kā pati savos jaunības gados, tā arī viņas vecākās meitas rūpējās par jaunākajiem, auklēja un apkopa mazākos brāļus un māsas. Tā sakot, viens otru vilka. Arī vīrs varēja atrauties no darba fermā, apskafīt, kas notiek mājās. Tā viņi dzīvoja, tā auga bērni.

Tas viss nu jau tālu, iegūlies dziļi atmiņas apcirkņos. Atsevišķas epizodes tur iedegas kā spilgtas uguniņas un nodziest, drīz priecīgas un gaišas, drīz skumīgas. No tādiem mirkļiem saauستا visa viņas dzīve, gadi to sacementējuši jo grodu, desmiti nodzīvoto gadu. Un pāri mājai, kā katru pavasari atkal mīlīgi spīd saule un zemes, kura mostas no atpūtas, savdabīgās smaržas atkal savilņo viņu zemnieku sirdis.

Antons RANCĀNS

Attēlā: Zinaīda Liņova.



## Gaišu noskaņu sargeņģeļi

Plašs ir mūsdienu sievietes darbības un interešu loks. Tomēr viņas galvenais pienākums ir rūpēties par pašas māju un ģimeni, lai tai būtu silta, gaiša un patīkama laimes pils. Sieviete ir jāaudzina bērni, viņa savieno sevī visu — ir aukle, pavāre, skolotāja un sargeņģelis. Par šīm sievietes rūpēm sabiedrība tikai pēdējā laikā sākusī nopietnāk interesēties.

Siera rūpnīcā no visa strādājošo skaita vairāk par diviem ar pusi simtiem ir sievietes. Tā kā viņu mūsu uzņēmumā ir vairākus, tad jau bija vajadzīga arī kāda pašorganizēšanās sistēma. Un tā kopš 1974. gada darbojas sieviešu padome. Tās pastāvēšanas laikā mainījās vairākas priekšsēdētājas, tomēr darbs no tā nav cietis, tas galu galā stipri aktivizējies un pilnveidojies.

Nu jau trešo gadu šīs padomes darbs ir manā pārziņā. Tajā mēs strādājam deviņas, katrai ir kāds atbildīgs uzdevums, uzdots līdzdarboties kādā komisijā. Un jāpasaka — mūsu padomē ievēlētās sievietes ir ļoti aktīvas un darbojas gribīgas, ziņošas un godīgas sava darba veicējas.

Dažas no viņām mazliet paraksturošu. Janīna Veigule atbildīga par kultūrmasu un sporta komisijas darbu. Viņa pati aktīvi piedalās mūsu rūpnīcas vidējās paaudzes

## PATEICĪBA VEIKALA VADĪTĀJI

Mūsu kolhoza ciemata centrā tagad paceļas skaista ēka ar lepnu uzrakstu: «Tirdzniecības centrs». Pazudusi tā vecā, zemei pieplakusī būdiņa pie ceļa pagrieziena uz Silajāņiem un ilgus gadus saucās par veikalu. It kā te nemaz nav bijusi. Taču, arī pastāvot tādām modernām veikalam, daudzus Riebiņu ciemata iedzīvotājus redzam iepērkamies mūsu veikalā Pieniņos. Arī nesen kāda kolēģe no darbvietas bija atbraukusi šurp, lai nopirktu apģērbus saviem bērniņiem.

Cilvēks, kurš ir savā vietā, var daudz dot sabiedrībai. Par to mēs pastāvīgi pārliecināties, pārkāpjot veikala sliekšni, kurš atrodas kolhoza palīģciemā Pieniņos. Katru apmeklētāju, vēl jo vairāk tos, kuri dzīvo šī veikala apkalpošanas mikrorajonā, laipni un vēlīgi sagaida tā vadītāja Velta Pokšāne. Viņai te vienmēr valda kārtība, veikala plauktos vienmēr atrodam to, ko vēlamies. Velta Pokšāne neuzskata par lielu apgrūtinājumu sev lieku reizi aizbraukt uz bāzi, pasūtīt tādas preces, ko pieprasījuši viņai pircēji. Lai arī viņai nemaz tik daudz brīvā laika nav: mājās gaida trīs mazi bērni, kuri jāpabaro, jāsaģērbj un jāpavada uz skolu. Laikam gan arī viņas vīram, mūsu saimniecībā ļoti pazīstamam mehanizatoram Aivaram Pokšanam ir raīfāka strādāšana, ja mājās ir tik gādīga un rūpīga namamāte.

Mūsu pusē Velta Pokšāne nav sen — piecus gadus, taču arī to ir pieticis, lai visiem iepazītos. Kā tas pienākas lauku veikalam, tajā ir visai plašs preču sortiments — no sadzīves vajadzību sīkumiem līdz apaviem un pārtikas produktiem, maizei. Pastāvīgi krājumos ir pirmās nepieciešamības preces, bet ja kāds no apmeklētājiem vajadzīgo lietu tomēr uzreiz neatrod, vadītāja bez kavēšanās pieņem pasūtījumu un nosaka konkrētu termiņu, kad tas tiks izpildīts. Varat būt pārliecināti, ka savu precī saņemsiet laikā.

Mūsu veikalā sev vajadzīgās mantas iegādājas arī daudzi garābraucēji. Liels paldies jums, Velta, par pircēju kultūralu apkalpošanu!

F. MIHAILOVA

## AUTOMAŠINAS VADA SIEVIETES \* MEITENĒM DARBS SOKAS

cilvēku deju kolektīvā. Veneranda Skutele ir ražošanas komisijas locekle un arī dzied mūsu uzņēmuma folkloras ansambli. Vera Filimonova atbildīga par idejiski politisko un audzināšanas darbu, rūpnīcā viņa jau ilgu gadu strādā par partijas pirmorganizācijas sekretāri. Valentīna Dekšne darbojas sanitārajā komisijā, turklāt viņa vēl ir arī rūpnīcas propagandiste, partijas biroja locekle, mūsu darba kolektīva padomes priekšsēdētāja, veic arī citus pienākumus. Irēna Veigule ir laboratorijas kolektīva kultordze un reizē ar to arī grāmatu sabiedriskā izplatītāja, sieviešu padomē viņa atbild par kultūrmūzikas komisijas darbu.

So uzskaitījumu krietni vien var turpināt, arī par citām mūsu padomes locekļiem var teikt tikai labus un atzinīgus vārdus. Gada sākumā sastādām darba plānus, pēc kuriem vadāmies praktiskajā rīcībā. Reizi ceturksnī rīkojam kopīgu sieviešu padomes sēdi, kurā izanalizējam, ko veikušas komisijas.

Sieviešu padome bieži vien kopā ar komjauniešiem rīko dažādus atpūtas pasākumus. Daudzi no tiem bijuši jauki. Taču gribētos, lai mūsu rūpnīcā strādājošie vairāk atbilstu šīs iniciatīvas, kas spēj ietekmēt sabiedrības dzīvi, būtu atsaucīgāki un nevis «vārītos paši savā sulā».

Mīnēšu tikai vienu piemēru. Bijām organizējuši Ziemas saulgriežu svētkus, saicinājām ģimenes kopā ar bērniem. Tomēr ieradās kāds desmits. Pasākumu organizētājiem, ja nav apmeklētāju, nolaižas rokas. Bet tomēr mēs nepadodamies mirkļa vājumam un dzīvojam ar cerību, ka nākamajā reizē gan būs labāk.

Galvenais mūsu padomes darba virziens ir šefība pār Aglonas internātskolu. Cenšamies biežāk apmeklēt bērnus. Esam paredzējušas maijā sarīkot savas rūpnīcas atpūtas bāzē Veselības dienu, uz to aicinām savu strādnieku ģimenes ar bērniem, arī audzēkņus no šefības skolas.

Rūpnīcā par tradīciju kļuvušas bērnu vecāku konferences, kurās piedalās arī Preiļu abu vidusskolu skolotāji. Šīs tikšanās vienmēr satur daudzus radošus elementus, ir vajadzīgas abpusēji.

Gan ar mūsu padomes, gan visu sieviešu ieinteresētību, ar partijas pirmorganizācijas un arodkomitejas atbalstu iekārtojam bērnu spēļu istabu, kur mazie var iet

rotājās, daudz ko arī iemācās, jo ar viņiem nodarbojas zināši speciālisti no rajona pionieri un skolēnu nama.

Ir mums gaumīgi iekārtots rajona sadzīves pakalpojumu nama pasūtījumu pieņemšanas punkts, kurā var nodot veļu mazgāšanai un apģērbu kītmiskajā tīrīšanā. Te var pasūtīt skaidus trikotāžas un mākslas izstrādājumus. Savus apmeklētājus viesmīlīgi un laipni sagaida šī punkta darbiniece Sofija Bogdanova.

Šajā pašā salonā darbojas arī friziere, vienu reizi nedēļā sievietes var sakārtot savas frizūras un tādējādi kļūt vēl izskatīgākas, daļas arī ikdienā. Mums ir plaša pārvietojamā bibliotēka, kuru jau ilgu gadu vada Jekaterīna Brodūža. Nupat kā piedzimis kāds labs jaunums — šūšanas kooperatīvs «Varavīksne». Te mums nu ir iespēja pasūtīt tādu modeļu un fasonu tērpus, kādi kurai patīk.

Rīkojam dažādas ekskursijas, kolektīvus kino un koncertu apmeklējumus. Šogad jūnijā mūsu rūpnīcas ļaudis redzēs skaisto Baikāla ezeru.

Sievietēm pēc pirkumiem nav jāiet uz pilsētas veikaliem, tepat savā dzīvojamā mikrorajonā var iegādāties pirmās nepieciešamības preces, blakus šim veikalam atrodas arī kulinārijas izstrādājumu un pusfabrikātu veikaliņš, lai namamātem viss būtu pie rokas. Arī veselību var palabot uz vietas, jo sekmīgi darbojas medicīniskais punkts.

Visā rūpnīcas pastāvēšanas laikā plaši bijusi un ir organizēta dzīvokļu celtniecība. Mēs visi zinām, ka labi iekārtots dzīvoklis ir pamats, lai ģimene varētu kultūrāli dzīvot, audzināt veselīgus un gudrus bērnus.

Uzsākta bērnudārza būvniecība, tajā paredzētas vietas 140 mazuļiem.

Mūsu uzņēmumā viss tiek darīts par godu cilvēkam un viņa labā, lai darbs viņam nesu prieku un gandarījumu. Tuvojoties gaišajiem pavasarā svētkiem — Starptautiskajai sieviešu dienei — gribas visām sievietēm novēlēt godam piepildīt savu ikdienā ar raženu darbu, labām domām un prieku par veikumu. Lai visām ir laba veselība un labs garastāvoklis!

**OLGA KIVKO,**  
siera rūpnīcas sieviešu padomes  
priekšsēdētāja



## Komjauniešu un jauniešu brigāde

Tur, kur strādā jaunie, darbs vienmēr sokas. Komjauniešu uguniņa palīdz arī tajos gadījumos, kad vēl pietrūkst iemaņu un dzīves pieredzes. Kļūt par visu varošu var ar cītīgu meklējumu gadiem un jo vairāk tad, ja pēc tā tiecas jaunie un čaklas meitenes, kuras strādā mūsu agrofirmas cietes rūpnīcas kartupeļu čipsu ceahā.

Savu darba biogrāfiju cehs aizsāka pagājušā gada augustā, kad tika izlaista pirmā partija garšīgo skrukšķošo plāksnīšu, kas patērētājiem tūdaļ iepatikas. Priestājums ir liels, divus mēnešus vēlāk — 1. oktobrī vajadzēja pāriet uz darbu divās maiņās. Arī tā vien vēl par maz — jāstrādā ar kāpinātu darba ražīgumu. Tiek plānots šeit pēc kāda laika uzstādīt vēl otru šādu tehnoloģisko līniju.

Lielus panākumus darbā gūst komjauniešu un jauniešu brigāde un maiņas meistare Olga Točilkina — normas izpilda pus-

otkārtīgi. Veiksmes šai brigādei ir ne tikai tādēļ, ka meitenes pilnas enerģijas un dzīvesprieka, bet arī ne mazumu sasniegušas meistarības izkopšanā, kurai pamati likti Rēzeknes 33. profesionālā tehniskajā vidusskolā. To beigušas komjaunietes Silvijas Trūpa un Ludmila Bondarenko, tāpat arī Ingrida Kasicka. Tiesa gan, tur skolā nemācīja čipsu ražošanas gudrības, bet profesionālās zināšanas citās pārtikas produktu jomās arī daudz ko nozīmē. Ilze Bekere viņu kolektīvā ieradās no konfekšu ceaha, ātri iejutās, apguva jaunās specialitātes noslēpumus, un tagad šajā mazajā kolektīvā iekļāvusies kā pilntiesīga locekle.

Meitenes strādā veikli un saskaņoti, kvalitatīvi.

**ATTĒLĀ:** komjauniešu un jauniešu brigādes locekles S. Trūpa, I. Bekere, L. Bondarenko, I. Kasicka savā darba vietā.



Attēlā: S. Ozoliņa

## DUBULTPORTRETS

Pēc rakstura viņas ir ļoti atšķirīgas, taču ir abās arī kopīgais. Ar to tad arī sāksim.

Vispirms tā ir profesija. Gan Anna Gorina, gan Silvija Ozoliņa ir šoferes. Šis vārds ar sieviešu dzimtes galotni skan tā mazliet neparasti, jo tā nu ir īsta vīriešu nodarbošanās. Ne jau velti visā lielajā agrofirmas autovadītāju saimē viņas abas ir vienīgās sievietes.

Kas gan Silviju un Annu pamudinājis uz tādu sievietēm neraksturīgu profesiju? Abas domā, ka sākumi meklējami bērnībā. Anna stāstīja:

— Tēvs man bija kalējs, es labprāt gāju pie viņa uz smēdi un, var teikt, buriski izaugu starp dzelzītiem.

Savukārt Silvija:

— Es biju pavisam maza, kad tēvs ar māti izšķīrās. Mammai bija daudz un grūti jāstrādā. Mani viņa bija spiesta atstāt mājās. Mēs dzīvojam nabadzīgi,

nekādu rotālietu nebija, un tad nu es spēlējos ar to, kas gadījās pie rokas, — ar naglām, skrūvgrīzņiem...

Tā tad mīlestība uz «dzelzītiem»? Taču, runājoties ar viņām, drīz vien kļūst nojaušama vēl viena kopīga īpašība: abām ir romantiska daba. Nav jau vairs pavisam zaļi skuķēni, kas nepazīst dzīvi un neko nezina par tās rūpēm. Un tomēr pratušas saglabāt sevī kādu neskarātu, dzidri skanošu jaunības sīgu, kas nelauj apaugt ar ikdienības sūnu, noslīgt mietpilniskā pašapmierā. Tālab man liekas, ka jaunībā tieši romantiskā dvēsele likusi viņām izvēlēties profesiju, kas solīja tālumus, pārsteigumus, ātruma prieku. Un, iespējams, tieši šis darbs, kas nav līcis vilties, tagad palīdz viņām būt tādām iekšēji jaunām un gaišām.

Tiktāl par kopīgo...

Ak nē, neesmu taču vēl pieminējusi galveno, to, kādēļ top šis raksts. Viņām abām piemīt augsta pienākuma apziņa, veicot savu darbu. Uz Annu un Silviju var pašauties. Galvenais dispečers Alberts Ceirāns par to īpaši uzteic abas šoferes — šajā ziņā viņas «sīt pušu» daudzus savus

stiprā dzimuma kolēģus. Viņas nebaida ne celšanās agri rītos, ne nakts dežūras, ne darbs brīvdienās. Tā, protams, paliek mazāk laika ģimenei, taču nāk klāt lieks rublis, tik vajadzīgs dzīvei. Jo abām jāgādā par diviem dēliem, blakus nejutot vīra plecu. Tas nav viegli.

— Es esmu optimiste, — saka Silvija. Tā laikam ir gan, jo pat pēc īsas iepazīšanās kļūst skaidrs, ka uz viņu droši var attiecināt bezbēdīgos tautasdziesmas vārdus:

«Liku bēdu zem akmeņa,  
Pāri gāju dziedādama.»

Atceros savu pirmo tikšanos ar Silviju rajona skolēnu sacensībās govju slaukšanā, kas pērnā gada martā notika Aizupiešu fermā. Pēc lietpratīgajām atbildēm un informētības nodomāju, ka sarunājos ar zootehnikas speciālisti, un tikai vēlāk uzzināju, ka Silvijai ar šo nozari ir tikai «ģeogrāfisks» sakars — viņa vada galvenās zootehnikas nīvu. Taču kopš skolas gadiem viņai bijis ievērtīgs prāts un apķērīga galva. Ne velti par labām sekmēm mācībās Cēsu 53. arodividusskolā, Jāņmuižā, meitene tika pat godalgota ar braucienu uz Bulgāriju. Vai esat redzējuši televīzijas mākslas filmu «Čāļus skaita rudeni»? Strādādams pie tās scenārija, rakstnieks Andrejs Dripe viesojās pie topošajiem lauku mehanizatoriem Jāņmuižā un runājās arī ar Silviju, tā ka arī viņu zināmā mērā var uzskatīt par filmas jaukās varones prototipu.

Laiks, kas pavadīts Jāņmuižā, vispār bijis dzīvē tas bagātākais ar redzēto, apgūto, izprasto. Vēl līdz šai dienai Silvija dzīvs to laimīgo dienu garīgais uzkrājums. Un tas nelauj apmīnīt arī tagad. Viņa izmanto gandrīz katru iespēju, ko kultūras jomā vien var piedāvāt Riebiņi un tuvais rajona centrs. Laikam gan vēl nēkad tradicionālais Jaugada karnevāls agrofirmas kultūras namā nav pagājis bez Silvijas piedalīšanās ar izdomas bagātu masku. Viņā vispār jaušamas vēl lielas neizmantošanas sabiedriski aktīva cilvēka potences. Uzkrātais gaida izmantojumu.

— Kas jums dzīvē visvairāk nepatīk? — es prasū Silvijai.

— Ļaunums un nodevība. Un es uzskatu, ka ļaunamam noteikti jāsaņem sods. — Silvija atbild un pasmaidā savu nebēdnīgo smaidu, kas liek nojaust, ka viņa ir viens velna pilns meitietis, ko dzīve tik viegli vis nesalauzīs.

Sīkstums un izturība, sava lepna spītība dzīves nedienām ir arī Annā Gorinā. Un tās viņai vajag daudz, jo Anni-

gai, manuprāt, pilnīgi trūkst aizsargājošās spējas — «nenemt galvā». Nav nācies sastāpt daudz cilvēku, kuriem būtu tik zems sāpju sliekšnis, tik atvērta sirds svešai bēdai, nelaimei.

Atzīšos, ka Annas atvaļinājuma dēļ man neizdevās ar viņu parunāties pirms šīs portretskices tapšanas. Bija jāiztieks ar tiem iespējamiem, kas bija radušies nepilna mēneša laikā, kamēr viņa vadīja redakcijas mašīnu un es biju viņas «vedamais». Garo ceļu no Riebiņiem līdz Daugavpils tipogrāfijai tīnājām sarunās, kas allaž taču labi raksturo cilvēku.

Jāteic, vienmēr varēju būt droša, ka viņas dēļ nenokavēšu ne minūti — viņas precizitāte bija fantastiska. Un droši vien man būtu bijis daudz grūtāk tikt galā ar avīzes izdevēja pienākumiem, ja būtu cits autovadītājs — tāds, kurš nevis kā Anniņa cik varēdams palīdz, bet gan nepārtraukti pūkst par garo darbadienu.

Pamanīju, ka viņa mīl un saudzē tehniku, turklāt vīrišķīgai lietpratībai nāk klāt gluži sievišķīgs maigums, it kā mašīna būtu dzīva būtne, kurai arī sāp un smeldz. Sarunās ar Anniņu es labāk iepazīnu kolhozu, neklātenē it kā tikos ar daudziem labiem cilvēkiem.

Viņa neprot būt vienaldzīga — šķiet, ka par viņu teikti O. Vācieša vārdi: ko mīl, ar sirdi sasiidīt var, ko nīst, ar sirdi spēj sadedzināt.

Ģimene ir tāda noruna, tradīcija: kad mamma brauc pa ceļu garām savai mājai, viņa vienmēr signalizē. Atceros, arī mani vadā, viņa nekad neaizmirsda dot tādu ziņu jaunākajam dēlam — Andrim, bet vecākajam gaidot vienmēr rakstīja vēstuli uz armiju.

Labā māte, pašai dziedzīgs draugs, atsaucīgs cilvēks — tādu es iepazīnu Annu Gorinu. Burtiski nupat, rakstot šīs rindas, uzzināju vēl vienu šķietamu sīkumu, kas viņu ļoti raksturo tieši kā māti. Lai neuztrauktu dēlu, viņa bija lūgusi Andrim neteikt, ka atradusies slimnīcā, kur viņai izdarīta smaga operācija. Novēlēsim Anniņai drīzāk atveseļoties un atgriezties darba ierindā tikpat darbīgai, nesavīgai! Vīrišķīgā profesija acimredzot prasa no sievietes lielu fizisko spēku sasprindzinājumu. Tāpēc gribētos, lai Silvijas un Annas kolēģi nekad neaizmirstu būt īsti vīrieši — stipri, augstsirdīgi, pieklājīgi: vismaz viņu klātbūtnē censtos nerunāt rupjības, bez lūgšanas, paši palīdzēt pacelt smagus... Cilvēcisko attiecību pilnīgošanā ir vēl tik daudz neizmantojtu rezervju!

Lilija LAUCE

# UZ JAUTRĀ VIĻŅA

## ES MEKĻĒJU SIEVU

Skaidrs kā diena, ka katrs vīrietis, kurš ciena sevi, grib, lai viņa dzīves līdzgaitniece būtu gudra un skaista. Pēc prāta pazīmēm, kā zināms, nevienš tevi nesagaida, šo dabas dāvanu mēs aptveram tikai pēc tam. Arī tavi draugi un paziņas, kad tu pastaigājies ar savu dzīvesbiedri, to nemaz neuztver, bet tās skaistumu gan tūdaļ pamana. Sen jau māte man nelika mieru, arī radi uzstāja jo stingri, lai nu beidzot taču vedot mājās sievu. Neizturēju. Vienā jaukā dienā uzgērbu izejamo un parādes uzvalku un devos sirot pa ielām.

Kurp tik paskaties, visur jaunas sievietes un meitenes šurpu turpu stiežas ar saņiem un milzīgām somām rokās. Tās, šīs somas, piestūkētas ar dārzeņiem un piena pudelēm, gaļas gabaliem un visādiem citādiem labu-

miem, dāmas iet pārgriezušās. Un tā diendienā. Kur tu, mīļais cilvēk, atradīsi slaidu figūru! Skrien un skrien, no viena veikala uz otru, no gastronomijas uz rūpniecības preču: gan tur, gan šeit laiku pa laikam izmet kādu lētu vai deficītu preci. Kad piestāj — vārdu pār lūpām nejaudā pārvelt, kur tu ar tādām parunāsi. Stāsta, suņiem ļoti spēcīgi atstīta oza. Nav tiesa, mūsu sievietēm daudz spēcīgāk: stāvot rindā piena veikalā, saoz, kāda desa ievesta pārtikas preču veikalā uz kalna.

Beť kājas! Paskatieties uz viņu kājām! Kādas tās uzpampušās, jo no rīta līdz vēlam vakaram stāv rindās, kā sāk no stāvēšanas pie avīžu kioska naivā cerībā, ka reiz tiks likvidēts papīra deficīts un nu varēs iegādāties kāroto izdevumu, tā līdz tumsai. Sausmas, visas valkā acenes! Tas — no šaurajiem dzīvokļiem, no zemajiem griestiem — nav kur skafienu atpūtināt. Kļuvis tuvdredzīgas. Un kādi tām mezglaini pirksti — no kapeiku skaitīšanas, lai, šā vai tā funkcionējot, varētu sakombinēt maksājumus iztikas minimumam no vienas algas līdz otrai...

Vārdu sakot, vēl sobaldien meklēju daudz maz skaistu, lai arī ne sevišķi gudru sievieti...

A. MEZMALIS



## KĀDI MĒS ESAM, VIRIEŠI?

Kaut arī ne gluži nopietni domāts, šis tests palīdzēs precētājiem vīriešiem labāk apzināties savu vietu ģimenē.

1. Vai jūs ģimenē gatavojat brokastis? (Jā — 3 punkti, nē — 1.)

2. Vai gadās, ka jūs gatavojat ēdienu brīvdienā? (Jā — 3 punkti, nē — 1.)

3. Vai jūs palīdzat savai sievai iepirkt produktus brīvdienās? (Jā — 3 punkti, nē — 1, reizēm — 2 punkti.)

4. Vai jūsu pienākumos ietilpst ģimenes apgāde ar kartupeļiem? (Jā — 3 punkti, reizēm — 2, nē — 1 punkts.)

5. Kad mājās notiek ģenerālīrīšana, vai jūs piedalāties tajā kopā ar sievu? (Jā — 3 punkti, reizēm — 2, nē — 1 punkts.)

6. Vai jūs esat spējīgs apgādāt virtuvi ar rīkiem, kas atvieglo mājas soli? (Jā — 3 punkti, nē — 1.)

7. Kad jūsu sieva ir aizņemta, vai jūs apmeklējāt vecāku sapulces skolā vai bērnodrāzā? (Jā — 3 punkti, nē — 1.)

8. Vai jūs mājās nomaināt izde-

gušos korķus? (Jā — 3 punkti, nē — 1.)

9. Vai jūs skaidrojat, kad jūsu sieva dodas uz frizētavu, bet jūs paliekat mājās un gatavojat pusdienas? (Jā — 1 punkts, reizēm — 2, nē — 3 punkti.)

10. Vai jūs dusmojaties, kad jūsu sieva vēlu atgriežas mājās no darba? (Jā — 1 punkts, nē — 3 punkti.)

Beť tagad saskaitīsim kopējo iegūto punktu skaitu.

**26—30 punkti.** Var sacīt, ka jūsu sievai ir veicies: mājas rūpēs esat neaizvietojams. Jūsu pūles tiks atalgojas ar labu sievas noskaņojumu un pateicību.

**16—25 punkti.** Jūsu ieguldījums mājsaimniecībā nav pārāk liels. Ieskatieties uzmanīgāk, kādi darbi jā dara jūsu sievai, un ieraudzīsiet, cik daudz no tiem jūs varētu pārņemt uz saviem pleciem.

**10—15 punkti.** Jūs praktiski nepalīdzat sievai mājsaimniecībā un izturāties tā, it kā būtu nevis mīlošs vīrs, bet gan sadzīves pakalpojumu firmas «Dzīvesbiedrē» klients.

## «RUNĀJOŠĀ» SOMIŅA

Angļu psihologs Kennets Bērds apgalvo, ka pēc dāmas rokassomiņas satūra var noteikt tās īpašnieces raksturu. Bērds, piemēram, saka: mūsdiēnīga sievietē, kuras somiņā valda haoss, noteikti ir sapņaina, ar labu un atsaucīgu sirdi. Ja jūsu paziņa ar vienu rokas kustību momentā izņem vajadzīgo priekšmetu, tad varat nešaubīties, ka viņai ir spēcīgs raksturs, viņa ir pašpārliecināta, reizēm pat pārlieku. Beť, ja rokassomiņa ir pilna ar parfimērijas un kosmētikas piederumiem, tad tās īpašniece, pēc Bērda domām, ir impulsīva un bieži vien vēlamo pieņem par īstenību.

## NEPARASTI KLUBI

Sievasmāšu aizsardzības klubs darbojas Argentīnā. Tajā drīkst iestāties tikai tie znoti, kas brīnīgi izturas pret savu mīļoto sievu dievinātajām mātēm. Savukārt tiem vīriem, kurus mūžīgi «traumē» viņu dārgās otrās puses, arī ir savs klubs sirds izkraiņīšanai, kurš drīz būs jau simt gadus vecs. Tiesa, lai gan precētu vīriešu, kas atrodas zem sievietu tupeles, ir miljoniem, tomēr šī kluba sarakstos ir vienīgi nepilns simts bēdubrāļu. Beť vienā no tā pēdējām sēdēm piedalījās pavisam tikai 20 drosminieki. Pārējie bija spiesti apmierināties ar šāda satūra telegrammām: «Atbraukt nevaru, sieva nelaiž.»

## Ak, dzīve...

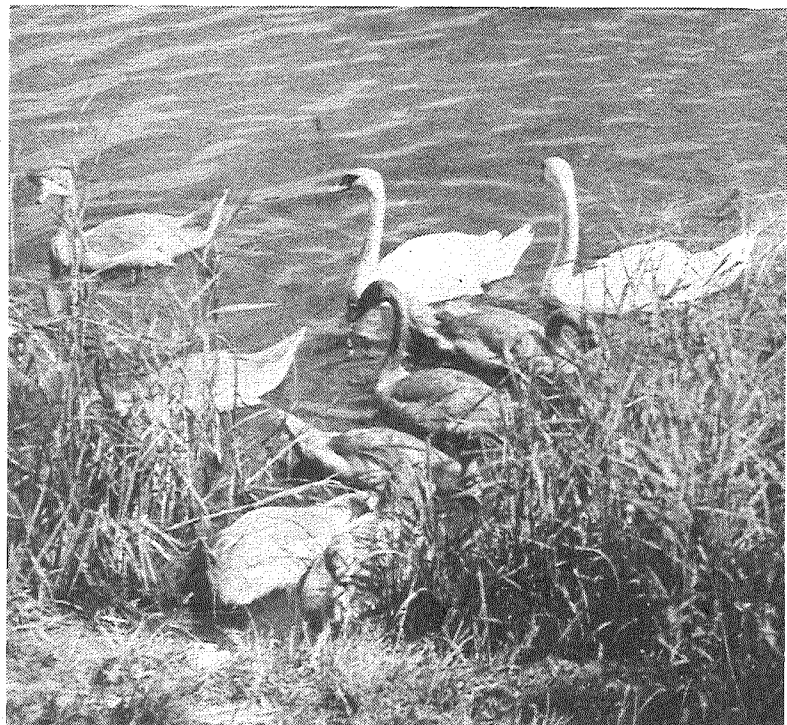
Ar sievu mūžīgi strīdamies. Viņa saka: es tas lielais dzērājs. Beť es pretī: nē, tu!

Jau ilgāku laiku viņa ieņēmusi galvā, ka es katru dienu kāpjot uz korķa. Tūlīt gāzu pretī:

— Ar Miķeli divatā alus pudeli, beť tu tūlīt strostēt: atkal dzēris. Zinu jau zinu, vaimanā tādēļ, ka pati neesi... Tu man jau tūkstoš reizi šitā skandini.

— Vai tad ir slikti, ka es cīnos pret alkoholismu?

Godīgi sakot, sievas vārdi mani drusku pārsteidza. Visu laiku viņas abas ar Moniku arī pašas ierāva



Šis fotoattēls no rudens trofejām, ko mums atsūtīja lasītājs Sergejs Petrovs, varētu tikt nosaukts tā: «Lielā ģimene». Diviem vecajiem gulbjiem septiņi dēli un meitas. Tie, viņu bērni, vēl jau nav pavisam pieauguši, vēl dzīvo savās tēraudpelēkajās spalvās, taču drīz kļūs pavisam balti, kā vecāki. Pagaidām vēl gluži kā bērnbā rakņājas pa piekrastes augiem, meklējot barību, beť vecie stāv sardzē, raugās par kārtību un vēro visu, kas notiek apkaimē.

Vecu gulbju pāris izperē piecus līdz deviņus mazuļus. Viņiem savus pēcnācējus izdevies saglabāt visus. Drīz draudzīgā barā tie piebiedrosies citām tādām pašām laimīgām ģimenēm, lai vēl mazliet uzkrātu spēkus tālajiem pārlidojumiem. Gluži kā senlaiku laivas, graciozi izliekušī kaklus un nedaudz papletošū spārnus kā buras, viņi slīd pa ezera gludo spoguļi. Skaistūļi gulbji. Kā uz viņiem šajās vietās skatījās mūsu tālie senči, tā arī mēs tagad vērojam tos.

pa šluciņai. Pārņāku no darba mājās nedzēris, beť Rozālija mani sagaida sartiem vaigiem. Es tūlīt šo strostēt. Beť viņa atcārt:

— Tu man jau tūkstošo reizi to kladzini!

Protams, tas viss parasti bija tikai sākums. Pēc barības uzņemšanas tāda pati situācija atkārtojās. Soreiz, lai klusuma pauze būtu ilgāka, pārņēmu avīzi. Treknēm un mobilizējošiem burtiem tur bija rakstīts: «Atmaskotais priekš». Tālāk rakstā sekoja pats interesantākais: «... Monikai Puspīlādzei atņēms kandžas tecināšanas aparāts un uzlikts naudas sods 100 rubļu apmērā...»

— Nu, lūk, draudzene iekritis! — mana balss vibrēja pa visu istabu.

— Ha! Zīgam jāsmējas! Mullītis uzrakstījis par Moniku sūdzību. Uz

parāda neesot devusi. Beť viņa tādām Mullītīm splauj vīrsū. Saproti?

— Redz kā! Vienreiz tev, Monik, tās laimīgās dienas beigušās, — manī iedegās svēts prieks.

Es jau arī pats domās sieva pretoties tai dzeršanai. Ja jau sieva saka, ka pret alkoholu cīnās, vai tad es sliktāks par viņu?

Pēkšņi pie durvīm zvana. Atveru. Kā sniegdama steidzamu pavēsti, Monika man rokās iegrūz pilnu ar pudelēm tīkliņu.

— Neņem, Arvīd, ļaunā! Iedzeršim šovakar uz manām bēdām un uz jūsu harmonisko ģimenes dzīvi.

Atkal izputēja manas labās domas.

Laimdots VĪKSNA  
Līvānos



NATAŠIŅA

Vjačaslava Stepanova fotoattēls

## Svētku galdam

### MUSAKA

Šīki sasmalcinātu sīpolu apcept uz pannas sviestā kopā ar tomātu mērci. Pievienot maltu gaļu, cept to 15—20 minūtes. Pēc tam pievienot smalki sagrieztus kartupeļus un tomātus. Turpināt cepšanu, kamēr kartupeļi mīkstī. Tad masu likt cepešpannā ar augstām malām, pievienot pusglāzes ūdens un cept karstā cepeškrāsnī, kamēr iztvaiko viss ūdens. Sajaukt olu ar pienu, miltiem, pāri palikušo sviestu saliet cepešpannā, vienmērīgi izlīdzināt uz pannas un cept, kamēr izveidojas zeltaina garoziņa.

### KAMČATKAS SALĀTI

1 bundža konservu «Dabīgā stāvrida ar eļļas piedevu», 2-3 kartupeļi, 1 burkāns, 2 skābēti gurķi vai tomāti, 3 ēdamkarotes zājo zirnīšu, 1-2 olas, viens sīpols, 100 gramu majonēzes.

Vārītus kartupeļus, burkānus, citus produktus sagriežiet šķēlītēs, sajauciet ar nelieliem stāvrida gabaliņiem, zaļajiem zirnīšiem, samaisiet ar majonēzi un buljonu no bundžas. Sajātus greznojiet ar tomātu daiviņām, zivs gabaliņiem un zaļumiem.

### ĀBOLU EZIŠI

Vēlams izvēlēties kompotu, kurā āboli sagriežti uz pusēm. Izņem tos no kompotā, sakārtojot traukā, katrā gabaliņā ie-

durt riekstu gabaliņus. Verdošā sīrupā pievienot cieti, kas izšķīdināta dzērveņu sulā, un cukuru pēc garšas, samaisīt un sasildīt. Gatavo ķīseli uzmanīgi saliet traukā ar «ezīšiem» (pacientieties tos neapliet). Atdzesēto saldēdienu garnēt ar putukrējumu vai arī pasniegt ar pienu.

### MARTA TORTE (bez miltiem)

Izlikt apaļā traukā iepriekš sulā samērcētus cepumus un noklāt tos ar plānu augļu biezeņa kārtiņu. Sakult sviestu ar olu dzeltenumiem un 100 gramu cukura, samaisīt ar sakultiem olu baltumiem un sasmalcinātiem riekstiņiem, kam uzsmērēts augļu biezenis, pēc tam vīrsū uzlikt vēl vienu rindu cepumu, kas noklāta ar augļu biezeni un vēl vienu kārtu sakultās masas. Tādā veidā iegūto divkārtaino torti izgreznot ar putukrējumu un konservētiem augļiem. Pirms pasniegšanas torti uz vienu — divām stundām ielikl ledusskapī.

Tiem, kam jau ir pieredze svētku galdā ēdienu gatavošanā, esam sagatavojuši sarežģītāku recepti.

### VISTA KRIEVU GAUME

Vistu apstrādā, nogriež spārnus un kājas, iztīra iegriezumā uz muguras un atdala ādu. Liek to uz salvetes, caurumus aizklāj ar ādas gabaliņiem, kas noņemti no kājām, iekšā piepilda ar maltu gaļu un to satin ruletes formā. Ruleti ietin salvetē, cieši aizsien tās galus, liek sekla traukā, aplej ar buljonu, pievieno sīpolus, sāli, pētersīļus, vāra, līdz gatava. Vārīto vistu nedaudz atdzesē šajā pašā buljonā, izņem, atlin un sagriež gabalos, kurus pēc tam uzsilda buljonā. Kā piedevas pasniedz apvārītus rīsus, kartupeļus.

Pildījuma sagatavošana: vistas mīkstumu samal gaļas mašīnā, pievieno cietu baltmaizi, kas izmērcēta pienā, vēlreiz samal, pieliek sviestu, nevārītas olas, pievieno sāli un piparus, šajā masā liek sviestā apceptas sēnes (kaltētas sēnes iepriekš vajag novārīt), rīsus.

Pildījumam uz 75 gramiem vistas mīkstuma 1 glāze rīsu, 1 tējkarote sviesta, 1 ola, 5 gramu sausu sēņu, 100 gramu mērces.

Redaktors A. RANCĀNS

## JAUNAIS CELŠ

Lai kraksts «Jaunais Celš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosalikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefons — redaktoram un nodaļas vadītājam — 56732

Met. 1100  
Pasūt. 1226

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.